

Hastokra dobni

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIII. évfolyam, 14. szám, 2019. április 5.

Az ember néha megpróbálja definiálni, milyen ország is a hazája, voltaképpen semmi másért, mint hogy tisztázza, mégis mi folyik körülötte. Pontosabban mit műveltek és művelnek az országgal azok, akiket valamikor kormányzati helyzetbe hozott a sors, és ezt a lehetőséget arra használták, hogy egy életre bebetonozzák a hatalmukat, mégpedig egyre erősebben és dühödtebben. A demokráciát addig hirdették, amíg hasznukra volt, hogy lehetőséget kapjanak a kormányzásra, utána aztán az egész eszmerendszert megtagadták: a bőséggel kapott uniós pénzeket, akit csak lehetett, fölvásároltak, háziasítottak egész értelmiségi körletet, és kineveltek egy cinikus, értékek nélküli ideológiai beszállítóbázist, amelynek rendeltetése a társadalom tudatos elbutításának kitartó szolgálata. Mégis nehéz volna röviden és a lényegre érintően meghatározni, mi is a fő gondolata annak, amiben vagyunk éppen. Mert végső soron mindent tudunk róluk: lopnak? Lopnak! Korruptak? Mint a vöcsök, sőt hazudnak, mint a vízfolyás. Jól szabott Armani öltönyükben kiállnak a mikrofon elé, nyakkendőjüket megsimítják, és nekiállnak. Ami jön. Menekültekről, Sorosról, baltás gyilkosról, macedón köztörvényesről, őshazáról, tájhazáról. Nincs a valóságnak olyan szelete, amiről ne tudnának olyat mondani, ami ne volna hazugság.

A múlt hét végén aztán megjelent Schmidt Mária, aki szintet lépett. Nem hazudott, hanem igazat mondott. Ha szabad, egy jókora képzavarral, két tenyerével kitépte ennek a romlott és züllött rendszernek a lelkét, és hastokra dobta, ahogy böllér teszi disznóöléskor a tüdővel. Ezt írta: „Mégis, mi köze van hozzá (a CEU-hoz - KZ) Webernek? A németeknek? A bajoroknak? Az Uniónak? Nincs megfejtésem, csak egy: Soros! Megkérte és megígérte, hogy meghálálja! Úgy látszik, van az a pénz, amiért Webernek korpásodik a haja!”